

νωτών ἀγιότητος και νίκης· ἀκτινωτόν, τὸ ὅποιον περιβάλλει πάντοτε και αἰωνίως τὰς μορφὰς τῶν ἀποστόλων και προμάχων τῶν μεγάλων και εὐγενῶν ἰδεῶν.

ΚΥΠΡΟΣ

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιὰ ! Στὴν Κύπρο τὴν ἄερην,
Στὴ Μακαρία γῆ,
Στάζει τὸ μέλι διαλεχτὸ ὄν πρῶτα ; Ἀκόμα γίνεται
Τ' ὀλόγλυκο κρασί ;

Ἡ χαρουπιὰ ἡ ὀλόκληρον λέει τὰ παλαιά και τ' ἄρια
Τῆς Ἀργουφίης ἐλαῖας ;
Και τ' ἀπὸ τῆν τραγουθεῖα ἑσθιασίου τοῦ λίανου
Τὰ πάθη τῆς καρδιάς ;

Κ' οἱ ἀκρογιαλιῆς λαχταριστὲς, τ' ἀραξοβόλια ὀλοδαθα
Και τ' ἀκροτόπια ὀρθά.
Τὸ καρτεροῦνε τῆς θεᾶς τὸ ὑπέροχα ἐγγάντεμα
Και δευτέρη φῶρα ;

Καλῶς μᾶς ἤρθατε παιδιὰ ! Στὴν Κύπρο τὴν πολὺχαλκν,
Στὴν καρποφόρα γῆ,
Ἀκόμα ἡ Μοῖρα τῆς ὀργῆς, ἡ Μοῖρα ὀλων τῶν ὤμορφων,
Ξεσπείει και καταλεῖ ;

Λυσόσαι μὲ τὴν ἀναδροχιά, μὲ τὴν ἀκρίδα μαινεταί,
Χτυπαί μὲ τὴ σκλαδιά ;
Στ' ὄραιο πολὺπαθο κορμὴ ἡ ἀγνή ψυχὴ δὲν εἶδουε ;
Ἰέστε το, εἰσεῖς παιδιὰ !

Καλῶς μᾶς ἤρθατε παιδιὰ, και φέρετε, κελαϊδίστε μας
Τὸ εὐγενικὸ νασί.
Μέσ' ἑστὴ βεβαίη τῆς ἀγκαλιᾶς μῦτερᾶ ἡ ὄσπρη θάλασσα
Νὰ κρούψῃ ἐσὲ ζυτεῖ.

Τοῦ κάκου στερεῖς πέλαγα, λαοὶ τραγυφῶ σου ἡμεροὶ
Και βάρβαροι λαοὶ
Σὲ εἶδανε, σὲ ἀρέχτηκαν, και κατὰ σένα χύθηκαν
Ἀσια και Ἀφρική.

Ρωμαίους και Σαρακηνούς, Τούρκους και Φράγκους γῶρι-
δεσ !
Ἐ Ροδαφνοῦσα ἐσὺ,
Ἀπὸ τὴ Δύσι ὁ βασιλάς κ' ὁ Ρῆγας ὀ' ἔρωτε ἔπτηκαν
Ἀπ' τὴν Ἀνατολή.

Κι' ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ δὲ πύρανε θαλασσομῆχοι Φοινίκες,
Ὡς τόρα ποῦ σοφῶ
Παταί ἑς ἐσένα ὁ Βρετανός πολλούς ἀφέντες ἄλλαξες.
Δὲν ἄλλαξες καρδιά.

Κ' εἶνε ἡ καρδιά σου ἐσὲ πιστὴ, και δένει μὲ γνέματα,
Και πῆραν ἀπὸ σὲ
Μιά ρίζα τὰ διαδατικά, και μωρανε τ' ἄλλότρηια
Δικὴ σου χάρη, ὦ και !

Και τὴν Ἀστάρτη ἔγραψεν ἡ θεῖα Ποθοκρατορίσσα
Ποῦ γέννησαν οἱ ἀφροὶ,
Κι' ἀπὸ τῆς Τύρου τὸ Μελέκωθ, και μὲ τὰ σπλάγγνα σου, ἔ-
πλασε]
Τὸν Ἑλλῆνα Ἡρακλῆ

Κι' ἀφοῦ πετόξαν οἱ θεοὶ, και τῆς Πηφίας ἀπόμεινε
Συντρίμματᾶ ὁ βωμῶθ,
Ἡ Ροδαφνοῦσά σου ἔξτεσε, και γίνηκε τραγουδιῶ σου,
Και ὀ' ἀναψε, καῦμῶθ.

Και τοῦ Ἡρακλῆ τὸ ὀρσπλον ἐπῆρε και κινῆσθε
Τὸν ἔξνο, ἐκδικητῆς.
Κ' ἐσὲ λημέρι του ἔκαμε, τὸ κάλεσμα προσμένοντας
Τὸ μέγα, ὁ Διγενίς.

Κ' ἐσὺ κρυφζωνάνεψες, ὄραιο νασί, και φύλαξες,
Κ' ἐσὺ τὰ προσκυνῆς,

Τῆς Ρωμηροῦσῆς τὰ εἰδωλά· τῆς Ἀμορφίης τὸ εἰδωλό
Και τῆς Παλληκαρίου.

Ἀπὸ τὰ κέδρα τοῦ Ὀλυμποῦ σκαλίστε γοργοκάραβα,
Ἐ Ἀκρίτα ! Ἐ Ροδαφνοῦ !
Ἡ κάμειτε κισθία σαε τὰ ὀλιθιστὰ κ' ὀλοδροσα
Φτερογῶια τοῦ Ἀπριλοῦ !

Και τῶν Ἑλλᾶδων τὰ νεκρὰ ἀκρογιαλία γύρα φέρετε τα,
Συπνῶστε ἐνα βορεῖα,
Ἀπλᾶστε ἐνα τρικυμῶμα, κ' ἄσπράτρετε ἔμπροσ και μέσα μας
Τὰ ὄρατα, τὰ δυνατά.

Καλῶς μᾶς ἤρθατε παιδιὰ ! Στ' ἐσένα Κύπρο ἄερην,
Ἐ Μακαρία γῆ,
Πῆγεν ὁ μέγας Ἐρωταε και χτύπησε, κ' ἀνάβησε
Θαυματοουργὴ πηγά.

Στοιχειὸ ὄργισμένο τὴν πηγὴ βαθεῖα τὴν καταχώνιασε.
Ἐ χρεῖ ὀνειρευτο
Ποῦ πάντα σὲ προσμένουμε, ξεσκέπασε, και φέρε μας
Τὸ ἀθάνατο νερό !

Καλῶς μᾶς ἤρθατε, παιδιὰ ! Στὴν Κύπρο τὴν ἄερην,
Στὴ Μακαρία γῆ.
Στ' ὄραιο πολὺπαθο κορμὴ ἡ ἀγνή ψυχὴ δὲν εἶδουε.
Και ζῆ, και ζῆ, και ζῆ !

Κωστής Παλαμάς

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ε'

Ἐπανερχόμενοι οἱ σημερινοὶ Ἑλληνας εἰς ἐκντοῦς δὲν και
λύονται βεβαίως νὰ χρησιμοποιοῦν ἐν τῇ περὶ τῶν τὰς
νέας ἐπινοήσεις, εἰς τὰς ὁποίας τούτην διδὲι σημασίαν ὁ
σύγχρονος λεγόμενος πολιτισμός· αἱ ἐφευρέσεις ἔσται, τὰς
ὁποίας θὰ ὀνομάσω «ἐπιπρεσικαὶς» εἶνε καιτωτέρης τάξεως
και ἀνίσχυροι νὰ ἐμποδίσουν τὴν πρόδουον πρὸς; τὰς κορυφὰς
τοῦ περελθόντος. Ὁ ἄτιμὸς και ὁ ἠλεκτριμῶς δύνανται νὰ
ταχθοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πολλαπλῶν ἀνεργῶν τῶν
Ἑλλήνων, χωρὶς νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνεργηνη-
τριάς διανοίας τῶν.

Ὁλοι αἱ μηχανικὴ ἐπινοήσεις, εἰαι αἱ ἀπολύτως φυσι-
και και ὕλικαι ἀνακαλύψεις θὰ γίνωσιν ὑποχείριον, τὴν ἡμέραν,
καθ' ἣν οἱ Ἑλληνας θὰ ἐρχοῦντο εἰς τοῦτο, παρὰ τῶν ἐπι-
στημῶν, εἰς ἃς τὸ θεῖον συμπαράτα μετὰ τοῦ ἀθρωπίου,
τῶν ἐπιστημῶν τούτω τοῦ περελθόντος, ἃς τὰ συσσωρευ-
θέντα τοῦ χρόνου νέρη μᾶς κρύπτουν ἀκόλη.

Ἡ τιμηλὴ προεγγίξει, καθ' ἣν ὁ πελαιὸς ἀίθηρ, ὁ ἐπί
αἰῶνας καταπονηθεῖς ὑπὸ τῆς ἐρημοσμομένης ἐπιστήμης, θὰ
ἀναλάβῃ τὴν σημασίαν του και ἴα ἐξηγήσῃ ἐκεῖνο, τοῦ ὀ-
ποῖου οἱ μέγιστοι σοφοὶ ζητοῦν εἰς μέτρη τὸν ὀρισμὸν.

Ἐ διάσημος Γάλλος, χημικός κ. Berthelot ἐτέλασε πολὺ
τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τοῦ εἶπον ἐτι χάρεις εἰς αὐτὸν ἡ χη-
μεία εἶχεν ἤδη προσδεῖσαι ἀρετάα, ὥστε νὰ εἰσδῶσιν εἰς τὴν
ἀλχημείαν ἐτι εὐρίσκατο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀρχαίας ἐπι-
στήμης και ἐτι ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη δὲν ἤδυνάτο νὰ προ-
χρησῇ περισοτέρου. Τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν εἶπον εἰς τὸν κ.
Berthelot ἐτι εἰς τὸμὸς τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς θὰ τοῦ
ἐμάνθανε πᾶν ὀτι, ἡγνώσει, ἐνόμισα ἐτι οἱ παριστάμενοι θὰ
μὲ ἐξελέμβανον ὡς τρέφομον φρενοκομείου.

Ἐ κ. Berthelot ὤμολόγησεν ἔκατο εἰς τὸν τὸμὸν του